Ročník VI. (III.) Únor—březen r. 1936. Č. 2.—3.

Zornice

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mladež.
Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Błudów.)

O výchově „nového člověka“.

Sledujeme-li pozorně životní proudy kolem nás a v celém světě, přicházíme k poznání, že ve světě přes všechnu špatnost zde nahromaděnou, je přítomna jakási síla, jež se snaží lidstvo povznésti nad povrch špatnosti a připraviti lidstvu lepší budoucnost. Je zajímavo sledovati tyto snahy, které spějí k obrození lidstva, čili tak zvané výchově „nového člověka“.

Názory se zde však liší. Mezi tím, co jedni tvrdí, že nového člověka možno vychovati toliko na podkladě čistého náboženství, jiní chtějí to dokázati t. zv. laickou morálkou. Nelze upříti, že tu i tam jsou hodnotné principy. Budoucnost ukáže, který směr bude míti větší úspěch. Nesporné však jest, že ve výchově nového člověka se pokračuje. Nemalým činitelem zde jsou rozumně zreformované školy, výchova: rodinná, některé výchovné instituce a tisk.

Z těchto všeobecných úvah se vrátíme k našim poměrům.

Náš horlivý spolupracovník píšící pod skromným pseudonymem „Přítel“, napsal nám do minulého čísla Zornice, že prý se tato snaží vychovati „nového člověka“. Jsme vděčni příteli za to, že uhodl vůdčí myšlenku Zornice, která upřímně řečeno vyslovená nebyla. Pozorný čtenář však mohl dávno vystihnouti, že se o to Zornice skutečně snaží. Převýchova k obrození lidu je úkol veliký a bylo by skoro smělostí tvrditi, že se to podaří Zornici. Na to jest příliš maličká a její síly příliš slabé. Věříme však, že v tom směru by se dalo vykonati poměrně mnoho, kdyby lidé k tomu schopni chtěli s námi spolupracovat. S politováním však dlužno přiznat, že k opravdové spolupráci — až na čestnou výjimku jedny či dvou osob — z našeho středu není možno získat nikoho. Nechceme však býti pesimisty a věříme, že utvoří se kádr obětavých spolupracovníků, kteří společnou silou se budou snažit, by alespoň z naši mládeže — ty „budoucnosti národa“ — vychovati lepší, nový lid!

J. F-k.

K 75-letého zivotnímu jubileu Dra Karla Kramáře.

K tomuto jubileu ve „Venkově“ byl umístěn pěkný článek, ve kterém vůdce agrární strany, poslanec Rudolf Beran takto píše: „Jméne a osobnost dra Kramáře bude navždy spiato s historii našeho národa v posledních padesáti letech“. Jest tomu skutečně tak. Takový muž jako Kramář, patří na prvé stránky národní historie. Jak známo dr. K. Kramář po celá desetiletí s čistým štítem stál v čele své strany a talent jeho vůdčí osobnosti řídil časem i politiku celého českého národa. Státník, kterému vždy byly drahé osudy veškerého slovanstva, ten který dvakráte předsedal slovanským sjezdům, člověk veliké poctivé práce, dožívá se v plné životní energii tak význačného jubilea. Z duše přejeme dru K. Kramářovi, aby ještě dlouhé léta pracoval pro blaho všeho slovanstva.

A. K.

Hlídka SČM.

Vedení jednatelských a pokladních knih ve spolcích.

(Pokračování.)

II Vedení knih pokladních.

Nejvíce nepříjemnosti a mrzutosti mezi členy spolků bývá na podkladě finanční stránky spolkové. Záleží tudíž na pokladníku, aby záznamy vedl tak, aby každého člena (ovšem pokud dotyčný člen tomu bude chtíti rozumět) mohl přesvědčiti o pravdivosti stavu poklady a věrných záznamech.

Ke knihám pokladním náležejí: a) stvrzenky příjmové, b) stvrzenky výdejové, c) doklady příjmové a výdejové a d) pokladní kniha.

a) Na každý sebemenší obnos přijatý do pokladny musí býti vydána příjmová stvrzenka, ve které se zaznamenává číslo pořadové stvrzeny, od koho obnos obdrženo a na jaký účel (členské, dar, podpora, a pod.) obnos zapsati. Dále poznamenává se obnos v číslicích a slovy. Nakonec píše se datum a podpis pokladníka. Stvrzenky se píší přes kopirovací papír na dvou lístcích. První lístek stvrzenky odevzdá se platící osobě a kopie zůstane v knize stvrzenek. Stvrzenky předseda orazítkuje před použitím zapíše si mnoho-li pokladník stvrzenek má. Praktické jest, aby odtrhovací list byl jiné barvy než kopie. Na příklad, stvrzenka pro platící osobu bude růžová a kopie bílá. Doporučuji všem členům, aby na každý obnos spolku zaplacený požadovali od pokladníka stvrzenku řádně vyplněnou a orazítkovanou.

b) Stvrzenky výdejové jsou podobné stvrzenkám příjmovým s tím rozdílem, že na nich jest poznamenáno „pokladna vyplatila“ a podpisuje tuto stvrzenku osoba obnos obdržující a nikoli pokladník. Na každý vyplacený obnos pokladník musí míti řádný účet podepsaný osobou účet vystavující. Aby se pokladník uvaroval mnohým nepříjemnostem, doporučuje se, aby dříve než vyplatí obnos dle účtu, nechal si takový podepsati předsedou. Takto pokladník může se vždy odvolati, že obnos vyplatil se svolením předsedy. Výde-

jová stvrzenka pozůstává v pokladně jako doklad výplaty.

c) Všechny účty a doklady nutno uschovati. Pro tento účel hodí se tak zvaný aktovní sešit, do kterého se doklady zařazují v pořadu dle čísel stvrzenek. Nejlépe jest příjmové a výdejové stvrzenky ukládati zvlášť, usnadňuje se tím hledání některého dokladu a pak se tím ulehčí práce revisní komisi. Na každém dokladu příjmovém i výdejovém zaznamenáváme číslo odpovědné stvrzenky.

d) Pokladní knihu dostaneme ke koupi v každém knihkupectví. Nejlépe hodí se hniha z celých listů. V této knize na levé straně zapisují se příjmy a na pravé — vydání. Na hoře stránky tedy poznamenáme, na levé „příjem" a na pravé „vydání". Do knihy této vepisujeme položky ze stvrzenek příjmových i výdejových. V prvém sloupci píše se datum dle stvrzenky, v druhém — číslo stvrzenky, v třetím nejdelším zaznamenává se od koho a na co obnos obdrženo, neb komu a za co obnos vyplaceno; nakonec vepisuje se obnos přijatý neb vyplacený Hleďme aby obnosy byly vepisovány pravidelně před sebou. Je-li stránka ukončenou, podtrhne se a obnosy se sečtou. Na druhé straně na prvé línce poznamená se „převedeno" a vepíše se sečtený obnos z prvé strany. Toto platí jak pro příjmy, tak pro vydání. Chceme-li věděti mnoho li máme peněz v pokladně, od příjmů odečteme vydání.

Ve větších spolcích mimo pokladní knihy vede se ještě hlavní účetní kniha, nejčastěji dle účetnictví amerického. Tuto snad žádný ze spolků nebude prozatím potřebovati a pak vedení této nedá se jen tak stručně popsati.

Nejhorší věcí ve spolcích jsou dluhy a od těchto sotva kterému spolku podaří se uchrániti. Jsem mínění, aby každý obnos, jež spolku dluhují, byl zapsán do stvrzenek příjmových, jako obnos v hotovosti a od dotyčného dlužníka pokladník vyžádal si řádný závazek a po případě i směnku na větší obnos. Při zaplacení pouze závazek neb směnka vymění se na peníze a věc jest vyřízena. Opět však upozorňuji, aby pokladník bez souhla u předsedy nikomu úvěr neuděloval. Jinak ručí za dluhující obnos sám—. Je-li spolek někomu dlužen, zkrátka se účet nezapisuje až budou peníze.

Přeji všem pokladníkům, kteří se budou říditi mým návodem, v započaté práci mnoho zdaru a bylo-li by někomu z mého návodu něco nejasné, jsem hotov vysvětlení podat třeba písemně. Má adresa zní: B. Šebesta, Česká matice školská v Lucku. Skrz. poczt. Nr. 15.

*

Upozornění všem odborům SČM. Tímto upozorňujeme všechny Odbory SČM, že prozatímně bylo vedení organisačních záležitosti svěřeno p. J. Mojdlovi v Chomoutech, pošta Varkoviče. Tam tedy dlužno zasílati členské listiny, opisy organisačních protokolů, členské příspěvky a vůbec ve všech záležitostech organisačních se tam třeba obracet.

J. Foitík.

Jazykový koutek.

Začáteční vědomosti z mluvnice.

Věta a členy věty. Naše řeč se skládá z myšlenek, které vyslovujeme, nebo píšeme. Myšlenka slovy vyjádřená jest věta. Npř. Žák píše. Slunce svítí. Osoba nebo věc, o které se ve větě něco praví, je podmět věty. Na podmět se tážeme otázkou kdo? nebo co? Příklad: Kdo píše? — Žák. Co svítí? Slunce.

Co se o podmětě vypovídá, je přísudek věty. Na přísudek se tážeme: Co se vypovídalo o — (podmětě)? Npř.. Co se vypovída o žáku? — Píše. Co se vypovídá o slunci? — Svítí.

Přísudek ve větě vypovídá o podmětu: a) buď co je, b) jaký je, c) nebo co činí. Npř.. a) Karel je žák. V tomto případě slovo Karel jest podmět, žák přísudek, jelikož praví co Karel je. b) Karel je pilný. (Karel = podm., — pilný = přísud.) c) Karel pracuje. (Karel = podm. — pracuje = přísudek.)

Podmět a přísudek jsou hlavní členy věty. Věta, která má podmět a přísudek jen jednou

Vl. Brouček.

Štvanec.

X.

Území Polska — kolem Tomašova i dále na sever pšedstavovalo smutnou spoušť. Všude tu bylo znát nemilosrdné, skázonosné kroky války. Celé vesnice zmizely a v místech, kde se rozkládaly, černala se často jen smutná spáleniště. Ticho mrtvé, jako by dusilo celý ten zubožený kraj. A nikde človíčka, nikde známky lidského snažení a práce. Všude prázdno, mrtvo a nadevším jako by ve vzduchu visela hrůza nedávných bojů.

„To asi rušti, aby nezanechali nepříteli žádné kořisti, palili za sebou všechno", — domyslil se Jenda a pojednou mu bleskla hlavou hrozná myšlenka. A což jestli tak i tam u nich, doma? Co potom?" — Zachvěl se při pomyšlení, že najde snad jen takové spáleniště místo rodného statku. Nohy mu jaksi zdřevěněly, na bedra jakoby uvalil tíži olověnou... Tak nějak lehce přeběhl ten kus cesty, snad nejnebezpečnější, kolem Glogova Grodziska, Šeniavy, a až tady, v tom kraji spustošeném naň padla taková tíseň, starost .. K tomuto pocitu připojil se také druhý, hroznější. — Jendovi zatím došly zásoby potravin, a teď naskytala se otázka, bude li je moci v tomto kraji spustošeném obnovit? Těch několik sucharů, které dosud měl, šetřil úzkostlivé, ačkoliv hlad ozýval se stále dotěrněji.

Konečně, jednou k večeru dorazil k několika polozbořeným chaloupkám — zbytku to celé vesnice, jež lehla popelem. Našel tam osadníky, ale jejich zevnějšek a prohublé protáhlé obličeje jasně ukazovaly na hrozný nedostatek v jakém žijí. Skoro nesměle pronesl svoji prosbu o kousek chleba.

— „Chleba?" — odvětil skoro výsměšně starší muž, otec četné rodiny. „Holoubku, my tady už zapomněli, jak vyhlíží chléb! Podívej se na ty maličké! Tak volají ke mně každý den a já nemám z čím bych je nasytil..." — a ubohý otec klesl na pryčnu svěsiv hlavu do dlaní.

„Tož co tady jíte, přec od větru živí nejste," osmělil se trosečník.

„My? — tož trávu jídáme, jak dobytek. Zkus to, maš-li hlad .."

„Děkuji pěkně!"— S pocitem hořkostí rozloučil se s těmito ubožáky a se skleslou myslí vydal se na další cestu.

— Dojde? — život dal v sázku už tolikrát, tož pokusí se ještě jednou...

XI.

— „Tak co?"

(Žák píše), slove „věta jednoduchá,“ nebo „holá.“ Jsou ještě jiné věty, t. zv. „rozvité“. O těch si povíme příště. Jinak rozeznáváme ještě tři druhy vět: 1) oznamovací, 2) tázací, 3) rozkazovací. Každou větu začínáme psáti velikým písmenem. Na konci věty oznamovací píšeme tečku (.), na konci v. tázací píšeme otazník (?), a na konci věty rozkazovací píšeme vykřičník (!)

Náš úkol ke cvičení: Kdo z našich ct. čtenářů by chtěl se přiučovat české mluvnici (a radili bychom to mnohým), nechť si pořídí sešit. V některém článečku dnešního čísla nechť vyhledá věty jednoduché a snaží se je rozdělit na oznamovací, tázací a rozkazovací, při čemž nechť si věty vpíše do sešitu podtrhávaje při tom podmět věty jednou čárou a přísudek dvěma. Jedině cvičením docházíme k umění a tedy i správně česky psát!

(Příště dále.)

F.

Listárna „Zornice“.

Z jistých okolností byli jsme nuceni vydat toto číslo opožděně jako dvojčíslo (2 — 3). Příště bude vycházet Zornice zase pravidelně na začátku každého měsíce. —

Pisateli článku „Co vlastně chceme“ v Lodži sdělujeme, že není-li nám známo plné jméno a adresa pisatele, že článek nemůžem uveřejnit. Každý musí mít k svému listu tolik důvěry, aby při psaní dopisu sdělil své jmeno.

J. F.

Poděkování.

Odbor SČM. ve Sklíni - České touto cestou vzdává srdečný dík p. V. Švercovi, redaktoru v Praze, za zásilky časopisů: Večerní České Slovo, Národní Politika, Ozvěna, Venkov a j.

Rovněž kvituje se obdržení dvou kalendářů, nástěnného a kapesního na r. 1936

Za správu odboru:

A. Pirožek, jednatel. Vl. Hybler. předseda.

ROZMANITOSTI.

Svět, jak ho uviděla od narození slepá po nabytí zraku.

25-letá Magda Bruverová z Weltschiru v Anglii, slepá od narození, po zdařilé operaci nabyla zraku a nyní vidí jako každý člověk. První, co ji nemile překvapilo, byli lidé: „Představovala si je hezčí, větší a čistší.“ Avšak rozčarování netrvalo dlouho. Jakmile spatřila květy, zaplakala radostí. Úplně ji překvapila návštěva zoologické zahrady, kde jásavé barvy exotických kolibříků a papoušků jí přímo nadchly, kdežto lvy představovala si podle knih a vypravování větší. Když spatřila zebru, myslela, že je to tygr, ale podle knih ihned poznala médvědy a opice. Nosorožec se jí zdál býti ztělesněním pravé krásy zvířat. Je zajímavé, že biograf nevyvolal žádného nadšení. Prý bezbarevné obrázky lidí a věcí jsou bližší světu slepých než živé skutečnosti a aniž by dočkala konce programu. M. Bruverová odešla z biografu.

Je geniálnost dědičná?

Tato otázka ležela tak na srdci jednomu lékaři, že si vybral z anglických dějin let 1500 až 1900 dvě stě slavných Angličanů a začal pátrat, zda a kolik proslulých osobností měli tito koryfejové ve svém příbuzenstvu. Zmíněný lékař rozdělil si 200 vyvolených na tři třídy: na vůdce činu, vůdce myšlenky a vůdce umění. Do první třídy zařadil státníky, vojevůdce a badatele-cestovatele, do druhé vynálezce, filosofy historiky a přírodozpytce a do třetí třídy básníky, malíře, sochaře, architekty, skladatele a herce. A ukázalo se, že 137 ze 200 vybraných geniů mělo jiné slavné příbuzné, a to 58 z 75 vůdců činu, 38 z 53 myslitelů a 41 z 42 umělců! Celkem bylo objeveno, že 200 slavných mužů mělo 601 proslulých příbuzných, tedy každý průměrně tři. To by dokazovalo, že sláva a vynikající nadání jsou přece jen do jisté míry dědičné!

— „Nic“.

„B žel Bože!“ — zalkala stará Koudelková a ruce jí bezvladně klesly do klína.

Muž, jenž vrátil se právě z vojenské kanceláře s nepořízenou, hodil čepici na postel a mrzutě usedl na lavici u kamen.

„Chudák, hoch! Už rok od něj zprávy nemáme; snad někde zahynul a my ani jeho hrob nenajdeme. A snad ho to nemuselo potkat, kdyby se byl k těm legiím taky nedával. Měl ještě čas, ale to on pořád že chce dokázat že je Čechem ne podle slov, ale podle skutků. — A teď — — “

„No, stará, neplač, snad to ještě není nejhorší; všude jsme v rukou nejvyššího! A ten břichatej oficír, Čech, říkal, jestli, prej nebude hlupák, tak se dá do zajetí a bude mít pokoj...“

„To že říkal?“

— „Toť však jsem se tomu taky divil — Takovej oficír a takhle slouží císaři pánu“.

Na dveře bylo pojednou lehce zaklepáno a oba Koudelkové překvapeně se na sebe zahleděli. Teprve na druhé, silnější zaklepání vyzval hospodář příchozího dále. Dveře se prudce otevřeli a na prahu stanul nějaký člověk v otrhaném plátěném oděvu, s vlasy dlouhými, rozcuchanými, tváří zarostlou ježatým vousem, hubenou, bledou ale s očí jeho vyzíral oheň šílené radosti. Těžko bylo v tomto muži zchátralém, o jehož útrapách mluvil celý jeho zevnějšek, hledat někoho známého, blízkého. Ale srdce mateřské, které vždy vycítí bytost nejdražší na světě, to srdce promluvilo i zde.

„Jendo! Jeníčku! Ježíšmarja!“ — zvolala Koudelková a rozpřáhla ruce.

„Maminko, mamінečko zlatá!“ — zvolal příchozí chtěje se vrhnout do kýženého náručí matčina. Tělo jeho se však pojednou zachvělo, hlava zatočila, v očích zavířil celý roj světel, stínů a nohy vypověděli službu. Ještě natáhl ruce k drahé bytosti ale v zápětí klesl v mdlobách, jako list mrazem zažehnutý.

Až tak daleko dovedly jej síly, na prah rodné chaloupky, ke drahým rodičům, v jichž náručí teď poslední útočiště. A tito s láskou jej uložili do postele, snažíce se přivést jej k vědomí. Trvalo to dost dlouho než se ubohý Jenda opět probudil a poznáv kde se nalézá, usmál se šťastně a zašeptal sotva slyšitelně: „Pít!“

Koudelková mu podala trochu vařeného mléka. Pil hltavě a když vypil celý obsah hrnečku, opět zavřel oči a usnul.

Teď usedli oba rodičové u lůžka synova, v jehož ztýraném, hubeném obličeji jasně vepsány byly všechny jeho útrapy a bědy.

— „A přec se vrátil!“ pravila šťastná matka.

Mezi jedlíky hlíny.

Anglický badatel J. Cunnigham, který se právě vrátil po šestnácti letém pobytu na březích Orinoka, vypráví znovu o známém kmeni Otamaků, orinockých Indianů, kteří jedí hlínu, vlastně žlutý, mazlavý jíl na březích Orinoka. Někteří labužníci si dělají z něho kuličky, jichž denně spolykají až 100, jiní, hlavně ženy a děti, nabírají jíl jen tak hrstmi a cpou si jej do úst. Hlíny se tam sní velké množství a Otomakové ji nejedí snad z hladu, neboť mají ryb a zeleniny dostatek, ale pouze jako pochoutka. Prý velmi příjemně chutná a při tom posiluje dalsko víc, než jina potrava. Ostatně není to nic zvláštního; zvyk jísti hlínu je v tropech dosti běžný a byl rozšířen hlavně na Antilách, kde se dokonce s „jedlou" hlínou obchodovalo, až to vláda musila zakázat.

Život obnoven po tisíci let?

Ze Sibiře se rozlétla světem zpráva, že ruským badatelům se podařilo oživit v polárních krajích primitivní živočichy kteří po tisíce let odpočívali v ledu. Tito živočichové prý obnovili všechny své tělesné funkce. To by bylo dokonalé potvrzení fantastické teorie dr. R. S. Villarda v Los Angeles, který je přesvědčen, že chladnem může zdolat nejen choroby, ale usmrcovat i čas, a jenž se vážně zabývá úmyslem ledem uchovávat zvířata a dokonce i lidi.

Kopaná vyhrála nad pivem.

Známý anglický přítel sportu kancléř pokladu Neville Chambelain, zachranil kopanou — v Anglii — od dodatečného zdánění. Konservativní poslanec Liddal navrhl totiž v těchto dnech v poslanecké sněmovně, aby zápasy kopané byly zatíženy novými daněmi. Výtěžek této daně neměl však připadnouti sociálním nebo dobročinným účelům, nýbrž — pivním magnátům. Její výnos měl býti tak vysoký aby umožnil slevnění piva při žejdlíku o jednu pence. Ale Neville Chamberlain, starý footballista a čestný člen Birminghamského klubu, postavil se rozhodně proti Liddallovu návrhu a prohlásil, že footballový sport je už dosti zatížen daněmi a že nezavede novou daň nota bene ve prospěch pivního průmyslu.

Edvard VIII. rozhodl starý jazykový spor.

Angličan nazývá s oblibou svou řeč „The King's English". t. j. „kralova angičtina", a král Britanie je skutečně pokládán za nejvyšší autoritu v jazykových otázkách, pokud jde o angličtinu. A novému králi naskytla se již příležitost — patrně bezděčná, aby rozhodl dlouhotrvající spor jazykový. Stalo se tak při rozhlasové řeči kralově vysílané do celého britského imperia. Jedno z prvních slov, jež Eduard VIII. řekl do mikrofonu, bylo slovo „radio", jež do te doby mnoho vzdělaných Angličanů, dbalých ryzosti sve řeči, odmítalo jako výraz neanglický, a používali jen slova „wireless", kdežto lid dávno říkal „radio". Ale tím, že král užil výrazu lidu, bylo samo sebou zavržené slovo vzato na milost a patří dnes už do pokladu „královy angličtiny"

Tajemství starých houslí nebude nikdy rozluštěno.

V Londýně v minulých týdnech konaly se velmi pečlivé a přísně vědecké zkoušky za účasi nejlepších anglických chemiku, které měly za účel rozluštit záhadu nádherného zvuku houslí, vyráběných v minulosti starými italskými a francouzskými mistry-houslaři. Je známo, že žádné z moderně vyrobených houslí, byť zkonstruovaných nejpečlivější metodou, nevyrovnají se těmto prastarým houslím, právem vysoce ceněným, neboť se dosud nepodařilo rozluštit tajemství staré výroby. Jedni se domnívají, že celá záhada tkví ve zvláštním nátěru a v přípravě laku, jiní opět ve volbě a přípravě dřeva. To vysvětlit bylo účelem londýnských zkoušek. Čtrnáct nejlepších anglických chemiků se zabývalo tímto problémem a nejpečlivějšími zkouškami rozložili materiál jim k tomu poskytnutý. Pak přišli matematikové, kteří vypočítávali zakřivení plošných desek houslí. Ale když byly pak zkonstruovány housle podle dosažených výsledků, viděli se. že zkoušky zklamaly. „Je jisto," pravil prof. Peters, „že nám, chemikům a fisikům se toto zvláštní tajemství nepodaří rozluštit nikdy."

Veselý koutek.

Příběh stozlotové bankovky.

Do hotelu přijde dáma a praví řediteli: Ubytuji se u vás s celým zaopatřením. Zde máte sto zlotych jako zálohu!" — Ředitel vezme bankovku, položí ji na psací stůl, ale sotvaže dáma odešla, vejde do ředitelny vrátný. — „Dluhuji vám váš měsíční plat, zde máte!" — prohodí ředitel a ukáže vrátnému na ležící stovku. Ten ji vezme, poděkuje, a jde si stoupnouti před hotel. Po chvíli mu někdo zaklepá na rameno — vrátný se obrátí a spatří bookmakera který mu praví: „Jak jste mne požádal, tak jsem dnes odpoledne za vás vsadil na dostihách. Dostanu od vás sto zlotych." — Vrátný mu dá stovku, ale bookmaker ještě neujde ani dvacet kroků, když potká krejčího, který mu rozradostněně volá vstříc: „A jéjé, to je náhodička! Právě jsem k vám chtěl zajít s účtem za poslední oblek. Děla to ještě sto zlotých!" — A tak bankovka putuje z kapsy bookmakerovy do kapsy krejčíka, který jde do hotelu a dá se ohlásiti u ředitele: „Vašnosti, moje žena se dnes vrátila z pobytu v horách a tak jdu vám vyrovnati účet za svoji pensi zde." a položí na ředitelův psací stůl sto zlotych. V té chvíli vběhne do místnosti dáma, známá nám s počátku této příhody a praví chvatně: „Je mi velmi líto, ale musím neprodleně odejet, tudíž nemohu si u vás ponechati pokoj." — Ředitel jí vrátí bankovku, dáma ji vezme, pohlédne na ni, a zvola zlostně: „Ale vždyť to je tatáž co jsem vám dala . . . a ta je falešná!"

Vysvědčení.

Kdo by na ně nemyslil ve dne v noci, asi tak tři poslední dny, než je dostane! Jirka také. A celá rodina s ním i babi a děda. Všichni se dívají na dveře, s jakou asi Jirka přijde. Tu je. A nic. Slušně pozdraví, usedne k svéme stolku, vytáhne vysvědčení, zas je složí a zandá do čítanky. Pak povídá jakoby pro sebe, ale nahlas, aby to všichni slyšeli:

— Jen když jsme všichni zdraví!

Nedorozumění.

— Pane hostinský, mohu dostat vepřovou pečení?

— Ale prosím, vašnosti, beze všeho!

— No, beze všeho ne! Já bych ji chtěl s knedlíkem a zelím!